

## De familiebanden van de stagiair

Achter elke stagiair staan ouders die over je schouder meekijken. Soms nemen ze contact met je op om jou als praktijkopleider nou eens haarfijn uit te leggen hoe je het beste met hun kind moet omgaan. Ze geven je soms een hele gebruiksaanwijzing mee. Bijvoorbeeld de ouders van die jongen met ADHD. Je handen jeuken, want je ziet hoe ze hun zoon klein houden, terwijl jij hem zo graag volwaardig zou willen behandelen. Als je de kans maar kreeg.

Maar soms ook laten ouders helemaal niets van zich horen. Zijn ze dan niet geïnteresseerd in hun kind? Ze dumpen hem zomaar bij jou, terwijl je op dag 1 al merkt dat er iets vreemds met hem is. Dat hadden ze je toch wel even kunnen vertellen! Die ouders zijn gewoon niet geïnteresseerd. Onbegrijpelijk! Of... zou het zo zijn, dat ze een groot vertrouwen hebben in jou als stagebegeleider? Dat ze vinden dat hun kind nu eens in de echte wereld van zijn fouten moet leren? En dat jij die echte wereld vertegenwoordigt?

Zo kan het voorkomen dat praktijkbegeleider en ouders allebei verontwaardigd zitten te wachten op een telefoontje van de ander.

En wat moet je met die jongen die *niets* wil in zijn leven, omdat zijn ouders nu eenmaal ook *niets* in het leven hebben gewild en gedaan? En met dat meisje waar jij bijna als een moeder voor hebt gezorgd? Het kind had het thuis niet best, maar ineens was ze verdwenen! Heb je daar nou al die moeite voor gedaan?

Deze en nog veel meer vragen kwamen aan de orde tijdens de workshop 'Ik ben je vader niet!' waarin we de grenzen van de begeleiding verkenden. Het begin van een antwoord op al deze vragen ligt in het stukje theorie over de 2 verschillende loyaliteiten die een mensenleven nu eenmaal doorvlechten: de horizontale loyaliteit, waarin de relaties 'vrij' zijn om aan te gaan en te verbreken, en de verticale loyaliteit, die je door je geboorte hebt meegekregen en die niet verbroken *kan* worden. Want heb hebt misschien, en met reden, het contact met je moeder verbroken, maar ze blijft wel altijd jouw moeder. En jij mag dan wel over haar gedrag klagen, maar een ander kan beter geen nare dingen over haar zeggen! Omdat ouders in hun kind voortleven, willen zij het beste voor hun kind, al ziet de manier waarop ze dat doen er in jouw ogen soms bizar uit. En een stagiair kan de loyaliteit aan zijn ouders niet makkelijk opzij zetten: als ze thuis nooit hebben hoeven schoonmaken omdat moeder dat altijd deed, dan zullen ze eerst wat knoppen moeten omzetten voordat ze in jouw bedrijf gewoon mee opwerken met iedereen.

De sleutel is: communicatie. Stel je open voor de werkelijkheid van je stagiair. Praat met hem, en luister naar zijn wereld. Zo kweek je vertrouwen. Dan kun je uitleggen dat het in het bedrijf er anders aan toe gaat dan thuis, zonder dat je de ouders afvalt. Erken het verschil in levensstijl, maar blijf bij de eisen die het bedrijf stelt. Je bent beschikbaar voor je stagiair vanuit de horizontale lijn, niet vanuit de verticale. Luister naar ze als ze problemen met hun ouders hebben, maar val ouders nooit af. Geniet van het vertrouwen dat ze je geven. Als je vindt dat ze beleefder moeten zijn, leg dan uit welk gedrag je van ze verwacht en doe het liefst voor. 'Zo doen we dat hier.' Speur met een vergrootglas naar de dingen die ze goed doen en prijs ze. Voor jou is het vanzelfsprekend dat hij op tijd komt, maar voor je stagiair kan het een hele prestatie zijn.

Praat met ze, luister naar ze, of, zoals een van de deelnemers tijdens de workshop bedacht: laat de stagiair zelf een bezoek van zijn ouders aan het bedrijf organiseren, zodat iedereen de kans krijgt om trots op elkaar te zijn!

Voor wie meer wil weten over loyaliteit en de relaties tussen ouders, leerling en school (dus ook opleiders): *Tussen thuis en school* van Ard Nieuwenbroek, Wim van Mulligen en Piet Gielissen.